

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 74

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάσαν αἰτίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1907

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἐλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλξης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΡΡΙΚΟΥ ΔΕΡΝΒΟΥΡΓ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΚΑΙΩ

Διάλεξις ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 21 Μαρτίου 1894 τῆς «Ἑταιρίας τῶν Νομικῶν» ἐν Βιέννῃ.

[Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. Πέτρου Θεβαίου.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Πρώτη ἢ ἱστορικὴ σχολὴ ἀνεγνώρισε τὴν σημασίαν τοῦ ἐθίμου ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ δικαίου. Πρὸ τῆς βαθείας ταύτης ἀντιλήψεως ὑπεχώρησεν ἡ διδασκαλία τοῦ φυσικοῦ δικαίου, καθ' ἣν ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐθίμου μοναδικὴν βάσιν ἔχει τὴν σιωπηρὰν ἔγκρισιν τοῦ νομοθέτου, πρὸς ὃν τὸ ἔθιμον ἐν τῇ αὐτῇ τῶν δὲ διατελεῖ θέσει, ἐν ἣ ἡ ὁμίχλη πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Τὸ βῆμα δὲ ἦτο μέγα. Ὀλιγώτερον ὅμως εὐτυχῶς ἐδείχθη ἡ ἱστορικὴ σχολή, διδάξασα ὅτι τὸ ἔθιμον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπόρροια τῆς πεποιθήσεως τοῦ λαοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀναγορεύσασα πηγὴν δικαίου τὴν πεποιθῆσιν τοῦ λαοῦ καὶ καταλήξασα εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἔταν μόνῃ ἢ πεποιθῆσιν αὐτῆς ὑπάρχει, οὐδὲν ἄλλο πρὸς ὑπαρξίν ἐθίμου ἀπαιτεῖται· οὔτε ἐφαρμογὴ καὶ μακρὰ.

Ἡ προπορευομένη τοῦ ἐθίμου, ἢ ἰδρύουσα τοῦτο πεποιθῆσιν τοῦ λαοῦ, εἶνε τι μὴ ὑπάρχον, ξένον πρὸς τὴν πραγματικότητα, πλάσμα. Τὸ ἔθιμον διαπλάσσεται οὐχὶ ἐν συναίσθησει, ἀλλ' ἀσυνειδήτως. Ἀνάγκαι γενικαὶ ἀμέσως αἰσθηταί, σκοπιμότης, δοξασίαι θρησκευτικαὶ καὶ ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἡθικῆς, ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ παρῶσιν. Λαοὶ μὲ φαντασίαν ταπεινὴν καὶ βδελυρὰν καταλήγουσιν εἰς ἔθιμα κοινὰ καὶ κτηνώδη, εἰς τοιαύτας ἀπαισίας μορφὰς σαρκικῶν ἐνώσεων τὰς ὁποίας ἀναφέρει ἢ συγκριτικὴ νομικὴ ἐπιστήμη, εἰς ἔθιμα εἰς τὰ ὅποια οὐχὶ σπανίως καὶ ἡ σύγχρονος βαρβαρότης ἐντὸς αὐτοῦ τοῦτο τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐντρύφα. Λαοὶ ὅμως μὲ φαντασίαν εὐγενῆ, τοιοῦτοι εἰς οὗς ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὴν ποίησιν, λαοὶ ὡς οἱ Ἕλληνας, οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ Γερμανοὶ, οἱ Σημίται, μορφοῦσιν ἔθιμα ἀγνώτερα.

Τὸ δίκαιον δὲν παρῶσιν ἔθιμα κυμαινόμενα καὶ πεπολιτισμένα ἀμφίβολοι. Εἰς δίκαιον μεταβάλλεται ἐκεῖνο, ὅπερ κατακτὰ ἀθηνεῖαν ἐπὶ τῶν συνασθημάτων τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ αἰχμάλτων καθίστηται τὴν κρίσιν τοῦτον καὶ ρυθμίζει τὰς πράξεις τῶν.

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα αἰσθάνεται πάντοτε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου, ἐμπνέοντος σεβασμὸν καὶ ἐπιβαλλομένου. Τὸ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἐκπορευόμενον καὶ ἐπὶ μακρὸν ὑφιστάμενον παρῶσιν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀπλῶν καὶ μὴ διεφθαρμένων ὡς τι ἄξιον σεβασμοῦ καὶ ἄγιον. Ἐπιβάλλεται, διότι ἐπέζησε μεταβολῶν τόσων ὅσαι ἐκάστοτε μετέωρον συνεκράτησαν τόσον τὰ κατ' ἴδιαν ἄτομα ὅσον καὶ τὰς κοινωνίας. Ἐξεγείρει ἀναμνήσεις ἀναριθμήτους. Περὶ τοῦτο περιστρέφεται ἡ ποίησις, ἣτις ἀποκαθαίρει καὶ πᾶν ἐτι ἀνοσιούργημα, ὅπερ ἐν τῇ παρελθόντι ἐπετελέσθη.

Ὅ,τι ἐπέζησε διὰ μέσου τῶν γενεῶν προκαλεῖ εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀκμαίου, τοῦ ἀκλονήτου, τοῦ ἀναγκαίου καὶ τοῦ κρατούντος.

Εἰς βαρὺ ἐπομένως παράπτωμα καὶ εἰς πλάνην οἰκτρὰν ὑπέπεσε ἡ ἱστορικὴ σχολή, παριδοῦσα ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ

ἐθίμου τὴν ἐπὶ μακρὸν ἐφαρμογὴν, ὑπὸ τοιαύτας δὲ συνθήκας τελειότεραν ἀντιλήψιν τοῦ ἐθίμου ἔσχε τὸ δίκαιον τῶν παλαιῶν Σαξωνικῶν ἐθίμων (Σαξωνικὸν κάτοπτρον Sachsenspiegel), ἐν ᾧ ἀναφέρεται: «Τὸ δίκαιον αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπινοήμα μόνον μετεδόθη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦς καλοῦς ἡμῶν προπάτορας».

Τὰ πρῶτα στάδια τῆς διαπλάσεως τῶν πολιτειῶν ἀπὸ πολλοῦ εἶχον παρέλθει, ὅποτε ὁ νομοθέτης, κατ' ἀντανάκλασιν οὕτως εἶπεν, ἐξέδοτο γενικὸς κανόνας ἐπιταγῶν καὶ ἀπαγορεύσεων, ὅπως δὲ οἱ κανόνες οὗτοι προσλάβωσι σταθερὸν τὸ κύρος, δὲν ἤρκεσε μόνῃ ἢ θέλησιν τοῦ ἀρχόντος ἢ τοῦ δυνάστου, ὅστις τὸ κύρος τῶν διαταγῶν αὐτοῦ ἀνεζήτησε καὶ ἀνευρεν ἐν τῇ θεῇ θελήσει. Θρησκευτικοὶ καὶ κοσμικοὶ θεσμοὶ κοινὴν ἔχουσι τὴν καταγωγὴν καὶ ἐκ μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐδλάστησαν ῥίζης. Ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς φαντασίας, ἣτις τὸ ἀσύλληπτον καὶ ὑπεργήγινον μετατρέπει εἰς κανόνα διέποντα τὸ γῆινον. Ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν τοῦ ἔρους Σινᾶ κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ «οὐ φονεύσεις» «οὐ μοιχεύσεις». Ἡ θεῖα πρόνοια ὠδήγησε τοὺς λαοὺς διὰ τοῦ θεοῦ νόμου εἰς τὴν πρόδοον

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ νομοθεσία ἐχειραφετήθη καὶ κατέστη κοσμικὴ. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τὰ πρωτεῖα ὀφείλονται εἰς τὴν Ῥώμην, ἣτις ὡς τοιαύτη ὑπέταξε μὲ τὴν σθεναρὰν δύναμιν τῆς τὰς βουλήσεις τῶν πολιτῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ παρέσχεν εἰς τοὺς νόμους τῆς τὴν δύναμιν τῆς συνεχοῦς καὶ μακρᾶς ἐφαρμογῆς.

Πρὸ τῆς πύλης τοῦ παγκοσμίου Ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἀνητήθη ἡ νομοθεσία τῆς Δωδεκαδέλτου. Οἷα δὲ διαύγεια καὶ πλαστικότης! Πῶς προσπίπτουν εἰς τὴν ἀκοήν καὶ τὴν αἰσθησιν αἱ λέξεις! Πόσον ὑψηλὴ, φαντασιώδης σχεδὸν ἢ ἐξουσία τοῦ ἀτόμου κατὰ τὴν αἰτία θανάτου καὶ μεταξὺ ζώντων διάθεσιν, ἀλλὰ καὶ ποῖα τραχύτης ἐν τῇ ἐκτελέσει, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τοῦ καταδικασθέντος ὀφειλέτου. Πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ χρεωκόπου ὀφειλέτου ἐτέθησαν ὄλαι αἱ φρικιάσεις θανάτου σκληροῦ.

Οἱ τύποι καθ' οὗς ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Δωδεκαδέλτου συνετελούντο αἱ νομικαὶ πράξεις ἦσαν ἄνευ ἐξαιρέσεως δραματικοί, πλήρεις αἰσθημάτων καὶ φαντασίας.

Ἡ περὶ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν διαδικασία ἠνοίγετο διὰ μονομαχίας. Ἐκότερος τῶν διαδίκων προήρχετο κατέναντι τοῦ ἀντιδίκου τοῦ διεκδικῶν διὰ προκλητικῶν ἐπιφωνημάτων τὸ δίκαιόν του. Ἐκότερος τῶν ἐρίζοντων, ἀπειλῶν τὸν ἕτερον μὲ τὸ δόρυ, ἐκίρτυτε τὴν ἑναρξίν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἐνεφανίζετο δὲ τότε ὁ πραιτωρ ἐπιτάσσων τὴν εἰρήνην. Ἐνώπιον αὐτοῦ ἑκάτερος τῶν διαδίκων ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἕτερον τὸ αἷτιον τῆς διασπάσεως τῆς εἰρήνης, ἑκάτερος δὲ ὑπεχρεοῦτο νὰ καταθέσῃ χρηματικὸν τι ποσὸν ὅπερ θὰ περιήρχετο εἰς τὸν ἕτερον ἐν ἣ περιπτώσει κατεδεικνύτο ὅτι αὐτὸς εὐ-

ρίσκετο ἐν τῇ ἀδίκῃ. Περὶ τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο περιστρέφετο πλέον ἢ δίκην. Ἀκριβῶς ὁμοία εἶνε καὶ ἡ ἕτερα καθαρῶς θεαματικὴ σκηνὴ καθ' ἣν ὁ διεκδικῶν τὸ ἀκίνητον ὡς ἴδιον ἀποκομίζει βῶλον χρώματος ἐκ τοῦτου.

Ἄνευ τοιούτων δραματικῶν σκηνῶν ἀπέβαιναν ἀδύνατον εἰς τὸν ἀρχαῖον Ῥωμαῖον νὰ φαντασθῇ διαδικασίαν, αὐταὶ δὲ ἦσαν ὁ κάλυξ οὕτως εἶπεν ἐξ οὗ προήλθεν ὁ ἀφθονος καρπὸς τῆς συγχρόνου δικονομίας. Διεσώθησαν αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαίων ἀγωγῶν, καὶ τοι, ὡς εὐνόητον, ἀσθενῆ ἔχην τῆς ἀρχαίας Ῥωμαϊκῆς διαδικασίας ὡς τοιαύτης παρέμειναν μέχρις ἡμῶν.

Τὴν ἀρχικὴν βάσιν παντὸς δικαίου ἀποτελεῖ ἡ λαϊκὴ φαντασία, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι αὕτη εἶνε ἡ πηγὴ ἣτις τὸ ζῶγονοι καὶ τὸ διαπλάττει.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐκδηλοῦται καὶ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν πολιτειῶν, αἵτινες, ἐπὶ τοσοῦτον προάγονται καὶ μεγαλύνονται καὶ καθίστανται κραταίαι, ἐφ' ὅσον ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐξ οὗ ἀποτελοῦνται, ἐξυψοῦται, ἀντιθέτως δὲ περιπίπτουν εἰς παρακμὴν ὅπου τῇ ἡ φαντασία τοῦτου περιπέσει εἰς νάρκην.

Μόνῃ ἢ πολιτικῇ τέχνῃ, ὅσον σὴν ὄφρων καὶ ἀν ἐκλήφθη ἢ μέσα ἄλλα διάφορα πρὸς προαγωγὴν τῶν πολιτειῶν, δὲν εἶνε ἐκεῖνα, ἄτινα παρέχουν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ σθένος καὶ τὴν ἀκμὴν, πλανῶνται δὲ ἐπὶ τούτων καὶ μόνον ὑπολογίζοντες καὶ ἀποτυγχάνουσι καὶ αὐτοὶ οἱ δεξιότατοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, συνηθέστατα δὲ τὰ προϊόντα τῆς διπλωματικῆς τῶν τέχνης καταλήγουσιν εἰς ἀντιθέτα ἀποτελέσματα, αὐτὰ δὲ τὰ δραστηκώτατα τῶν μέσων ἀποτυγχάνουσιν, ἐφ' ὅσον δὲν συμβαδίζουσιν μὲ τὰς ἰδέας καὶ τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ.

Ὁ μικροσκοπικὸς τῶν Σπαρτιατῶν σωρὸς, οἵτινες ἔπεσαν «ὀπακοῦντες εἰς τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης» ἐπέτυχε τόσα, ὅσα στρατιαὶ ἀπειράριθμοι μὴ ἐμπνεομένου ὑπὸ τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅπως θυσιάσωσιν ἑαυτὰς ὑπὲρ τῶν νόμων τῆς πατρίδος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν.

Τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος ἀναμφιβόλως οὐδέποτε θὰ ἤττατο ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἐὰν αἱ ρίζαι τῆς ὑποστάσεώς του δὲν εἶχον ἀποξηρανθῇ, ὅτε δὲ τὸ αὐτὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος ἐνέπνευσε τὴν φαντασίαν τῶν Γερμανικῶν φύλων, ἐκυρίαρχσε τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅτε πάλιν ἐπαυσε φερόμενον ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ, μετεβλήθη εἰς μούμιαν, μέχρις ὅτου ἤρκεσε τὸ λάκτισμα τοῦ αυτοκράτορος τῶν Γάλλων, ὅπως εἰς κόνιν τὸ καταθρονοματίσῃ.

Ἡ φαντασία τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ λαοῦ ἀνεγέννησε τὴν νέαν Ἑλλάδα καὶ τὴν νέαν Ἰταλίαν καὶ ὅταν ἡ περὶ τῆς Γερμανικῆς ἐθνικότητος ἰδέα ἐκυρίαρχησεν ἐκ νέου ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ, ἀνεκλύθη ἡ νέα Γερμανικὴ αυτοκρατορία.

Μέγα διὰ πᾶσαν πολιτείαν πλεονέκτημα καὶ θεμέλιον δύναται τις νὰ εἴπῃ ἀκλόνητον δι' αὐτήν, νὰ παρίσταται φορεὺς τῆς ἰδέας τῆς ὑπάρξεώς της ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ὑπάρχων κληρονόμος παλαίου ἡγεμονικοῦ οἴκου, μεθ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ἡ πολιτεία νὰ ἐδοκίμασεν ἀτυχήματα ἢ ἐπανηγύρισεν ἐπιτυχίας.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐξιδανικεύεται ἐν τῇ λαϊκῇ φαντασίᾳ αὕτη αὐτῇ ἢ Πολιτεία πρὸς τὴν ἢ προσήλωσις καὶ ἡ ἀγάπη μεγαθύονται.

Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀπίων ἀγαθῶν καὶ ὑψηλῶν ἔχοντες τὸ αἰσθητὸν ἴστανται ἡγεμόνες, ἐν τῇ προσωπῶν τῶν ὀπίων ἐνσαρκοῦται ἡ πολιτεία καὶ τὸ δίκαιον.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Η ΠΟΛΥΘΡΥΛΛΗΤΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως», εἰς τὸ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1907 φύλλον τῆς ὁποίας κατεχωρίσθη τὸ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1907 Β. Διάταγμα, ἕπερ κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν, εἰς ὀλίγων ἀναμφιβόλως τὰ βλέμματα προσπίπτει. Ἐνεκα τοῦτου αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταστήσωμεν δημοσιώτερον καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τὸν τὸ Διάταγμα τοῦτο, ἀφοῦ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ κατέστη Πανελληνίον διὰ τοῦ ἐλέγχου, ὃν δις ἐν τῇ Βουλῇ ὑπέστη.

Ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ ζητήματος, ἀν τὸν παρὰ Ῥωμαῖοις διὰ τῆς Βασιλικῆς ἀντιγραφῆς γνωστὸν τρόπον τῆς νομιμοποιήσεως δύναται παρ' ἡμῖν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ Β. Διάταγμα, εἰς οὐδὲν θὰ κατέληγεν, ἀνακινουμένη καὶ ὑφ' ἡμῶν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς μᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἑτέρας ὀψεὸς τοῦ ἔχει πολλοὺς τοὺς ὑποστηρικτὰς καὶ πολλὰ τὰ ἐπιχειρήματα,

Ἐνεκα τοῦτου τὸ ἄτοπον δὲν ἀνευρίσκομεν ἡμεῖς ἐν τῇ ἀρχῇ ἐξ ἧς ὠρμήθη ὁ συντάκτης τοῦ Διατάγματος κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός, ἀλλὰ κυρίως ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, αἵτινες λεπτομέρειαι, καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, εἰς οὐδὲν συνετέλουν ὅπως ἐπιτευχθῇ τὸ δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενον, ἐνῶ ἐξ ἄλλου, θεθεῖσαι, κατέστησαν τὴν πράξιν ταύτην τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας οὐ μόνον ἀναχρονιστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἀντικρυσ προσκρούουσιν καὶ πρὸς θεσμοὺς ἀπὸ αἰῶνων κρατοῦντας καὶ πρὸς συνθήκας κοινωνικὰς ὑπὸ τῶν ὀπίων πάντοτε διεπόμεθα. Τὸ ἀναφερόμενον ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῇ Διατάγματι, ὅτι δύο μάρτυρες ἐσεβαίωσαν ἐνόρκως ὅτι ἡ νομιμοποιουμένη ἐκεῖνη κόρη ἐγεννήθη ἐκ φυσικῆς συνομιλίας τοῦ νομιμοποιούντος μετὰ τινος γυναικός, ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἀντιλήψιν ὄλων, ὅχι ἄγνοιαν, διότι οὐδεὶς φαντάζεται τοῦτο, ἀλλὰ διατροφὴν χονδροειδῆ τοῦ θεμελιώδους ἀξιώματος, ὁ πατὴρ μόνον ἀπὸ γάμου δείκνυται, ὡς ἐπίσης τὸ ἕτερον, ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἀνεφικτος λόγφ τῆς κοινωνικῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως! δὲν φρονοῦμεν ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς κοινοτάτας ἰδέας καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς μετὰ τὸν Ἰουστινιανὸν κοινωνίας. Ὅπως δὴποτε τὸ διάταγμα ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς:

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Περὶ νομιμοποιήσεως τῆς Παρασκευῆς, φυσικῆς θυγατρὸς τοῦ Γερασίμου Δελλαπόρτα, κατοίκου Φαγιοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν α') τὴν ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1907 αἴτησιν τοῦ Γερασίμου Δελλαπόρτα, δημότου Πυλαγέων τῆς Σάμης, ἐμπόρου, κατοίκου Φαγιοῦ, αἰτοῦντος νὰ κηροχθῇ νόμιμον αὐτοῦ τέκνον ἢ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς μουσουλμανίδος ἐπηρετρίας τοῦ Χαδοῦγκας, θυγατρὸς Μαωχάμει Σαῖντ, γεννηθεῖσα τῇ 26 Ἰανουαρίου 1898 φυσικῇ θυγατρὶ Παρασκευῆ, β') τὸ ἐπ' ἀριθ. 64 τῆς 15 Μαΐου 1907 πιστοποιητικὸν βαπτίσεως τῆς εἰρημένης κόρης, ὀνομασθεῖσης Παρασκευῆς, ἐκδοθῆν ὑπὸ τοῦ ἐν Καίφρ Πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, γ') τὴν ὑπ' ἀριθ. 284 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1907 ἐκθεσιν ἐνόρκου ἐξετάσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀσσοῦ Μινιά Ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος, ὡς εἰρηνοδίκου, τῶν Ἑλλήνων μαρτύρων Ἀντωνίου Φωσκόλου καὶ Ἀντωνίου Σκαρομαγκᾶ, οἵτινες ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ εἰρημένη κόρη Παρασκευῆ εἶνε φυ-

σική θυγάτηρ του οηθέντος Γερασίμου Δελλαπόρτα, γεννηθείσα εκ της οηθείσης Χαδούγκας, θυγατρὸς Μωχαμέτ Σάιτ, ἀμφοτέρων ἀγάμων, καὶ οὗ ὁ μεταξὺ τούτων γάμος εἶνε ἀνέφικτος λόγω τῆς κοινωτικῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως, δ' τὸ ὑπ' ἀριθ. 285 τῆς 17 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. πιστοποιητικὸν τοῦ ἐν Ἀσσοῦτι Μινιά Ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος, βεβαιῶντος, οὗ ὁ οηθείς Γεράσιμος Δελλαπόρτας δὲν συνήλθεν εἰς νόμιμον γάμον οὔτε πρό, οὔτε μετὰ τὴν γέννησιν τῆς μνησθείσης φυσικῆς θυγατρὸς του Παρασκευῆς καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει τέκνα ἐν νομίμῳ γάμῳ, ε' τὰς Νεαράς 74 (κεφ. α' καὶ β') καὶ 89 (κεφ. θ').

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ.

Ἐνδοκοῦμεν νὰ νομιμοποιήσωμεν καὶ νομιμοποιήσωμεν τὴν θυγατέρα τοῦ Γερασίμου Δελλαπόρτα, Παρασκευῆν, ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς μουσουλμανίδος Χαδούγκας, θυγατρὸς Μωχαμέτ Σάιτ, γεννηθείσαν ἐν Φαγιούμ τῆ 26 Ἰανουαρίου 1898.

Ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ διάταγμα τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 22 Νοεμβρίου 1907.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
Δ. Κ. Βοκοτόπουλος

**ΟΥΤΕ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ
ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ!**

Ὁ ἐν ταῖς φυλακαῖς Καλαμῶν κρατούμενος ὡς κταδίκος, Πέτρος Πάτσος, ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Νεαυπλίου Ἐφετῶν τὴν ἀπὸ 8 Ὀβρίου 1907 αἰτήσιν του, ἔχουσαν οὕτω:

« Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 καὶ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1906 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει συνόδων κταδικάσθη εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν καὶ ἡμερῶν 181, ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἀφαιρέθεντος δὲ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεώς μου, ἐνὸς ἔτους καὶ ἡμερῶν 22, ὑπελείφθη ποινὴ πρὸς ἔκτισιν ἐνὸς ἔτους καὶ ἡμερῶν ἑκατὸν πενήκοντα.

Τῆς ἀποφάσεως ἐκεῖνης τῶν ἐν Τριπόλει Συνόδων ἠτησάμην τὴν ἀνίρεσιν, ὃ δὲ Ἀρ. Πάγας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 καὶ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1907 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἰτήσιν μου, οὕτω δὲ ἡ ἔκτισις τῆς ποινῆς μου ἤρξατο ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1907, καθόσον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1906 μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου 1907, ἦτοι ἡμερῶν 346, λογίζεται ὡς χρόνος προφυλακίσεως.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ΒΙΔ' Ν. τῆς 11 Ἰουλίου 1892 ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ κταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρκτὴν, ἢ πρόσκαιρα δεσμὰ, ὃ δὲ χρόνος οὗτος τῆς προφυλακίσεώς μου, ἦτοι ὁ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1906 μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου 1907 δὲν ἔχει ἀφαιρηθῆ ἐκ τοῦ χρόνου τῆς ποινῆς μου, δέον ν' ἀφαιρηθῆ ἤδη.

Κατέληξε δὲ ζητῶν τὴν ἀπὸ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν του.

Τὴν αἰτήσιν ταύτην ὁ παρ' Ἐφετῆας Εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6194 ἐ. ἔ. προτάσεώς του καὶ προὔτεινε τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, ὡς μὴ βλαπίμου καὶ ἀνυποστάτου· διότι ἡ ἐναρκίς τῆς ποινῆς τοῦ αἰτούντος κταδικοῦ Π. Πάτσου ὀρθῶς ἐκλονίσθη ἀπὸ τῆς ἀπορρίψεως, καὶ δὲν ἐθεωρήθη ὡς χρόνος προφυλακίσεως, τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διετέλεσεν ὑπὸ ἀνάκρισιν τὸ δ' Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 761 (1907) ἀποφάσεώς του ἐδέξατο τοὺς ἐν τῇ προτάσει τοῦ κ. Εἰσαγγελεῶς λόγους, ὡς ὀρθοὺς καὶ νομίμους καὶ ἀπέρριψε τὴν αἰτήσιν.

Ἐχων ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 ἐ. ἔ. φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, δι' οὗ ἐχαρίσθη ἡ ποινὴ εἰς τὸν κταδικὸν Β. Ἀρμόνην, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολογισθῆ ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεώς του, ὃ μεσολάβησεν ἀπὸ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀνιρέσεως μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Πάγου ἀπορρίψεως αὐτῆς, ἔτι δὲ τὴν γνώμην πρῶην ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ, συμβουλευσάντος

φίλον του, κταδικασθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Καλάμικ Πλημμελειοδικῶν εἰς τριμήνον φυλάκισιν, νὰ παρκιτήτῃ τὴν περὶ ἀνιρέσεως τῆς κταδικασίας αὐτὸν ἀποφάσεως αἰτήσιν, διότι δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος, καθ' ὃν θὰ κρατῆται εἰς τὰς φυλακὰς, καὶ ὅτι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ΒΙΔ' τοῦ 1892 πάντες οἱ κταδικασθέντες καὶ αἰτησάμενοι ἀνιρέσιν τῆς κταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐξέτισαν καὶ ἄλλοι ἐκτίουσιν ἤδη ὀλόκληρον τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ποινὴν, χωρὶς ν' ἀφαιρηθῆ ἐξ αὐτῆς τὸ μεταξὺ τῆς αἰτήσεως ἀνιρέσεως καὶ τῆς ἀπορρίψεως αὐτῆς χρονικὸν διάστημα, ἄγνομι εἰς τὸ πολμηρὸν συμπέρασμα, ὅτι δὲν κτανοήθησεν αἰ τοῦ ΒΙΔ' νόμου τοῦ 1892 καὶ τοῦ ἀρθροῦ 459 Ποιν. Δικ. διατάξεις.

Ὁ ΒΙΔ' νόμος ὤρισεν, ἀπολύτως καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως, ὅτι ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ κταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρκτὴν, ἢ πρόσκαιρα δεσμὰ, τὸ δὲ δικαστήριον ἀφαιρεῖ τοῦτον ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Κατὰ δὲ τὴν ὁμόφωνον τῶν ἡμετέρων ποινολόγων γνώμην, ἐρμηνεύοντων τὸ ἀρθρον 459 τῆς Ποιν. Δικον., ὃ ἐπὶ κταουρηγῆκατι κταδικασθεὶς καὶ αἰτησάμενος ἀνιρέσιν τῆς κταδικασίας αὐτὸν ἀποφάσεως, θεωρεῖται ὡς ὑπόδικος· ἢ δὲ ποινικὴ ἀπόρκις ἐκτελεῖται ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὡρῶν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπορρίψεως τὴν αἰτήσιν ἀποφάσεως· ἄρα τὸ χρονικὸν διάστημα, τὸ μεταξὺ τῆς αἰτήσεως ἀνιρέσεως καὶ τῆς ἀπορριπτούσης αὐτὴν ἀποφάσεως, θεωρεῖται ὡς χρόνος προφυλακίσεως, Ἀρ' οὗ δὲ ὁ ΒΙΔ' Νόμος ὤρισεν, ὅτι ὁ τῆς προφυλακίσεως χρόνος ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ κταδικασθέντος, δὲν ἐπιτρέπεται διάρκος αὐτοῦ ἐρμηνεῖα καὶ διὰ τὸ μετὰ τὴν αἰτήσιν τῆς ἀνιρέσεως χρονικὸν διάστημα.

Ἐπὶ τοῦ ἀναξιοπαθούτος ἀτυχοῦς Πάτσου ἐζητήθη ἡ ἀνιρέσις τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Νεαυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ μετ' οὗ πολὺ θ' ἀκούσωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἣτις ἀναμφιβόλως θὰ θέσῃ τέραμα εἰς τὰς μέχρη τοῦδε στραγγαλιζομένας διατάξεις τοῦ ΒΙΔ' Νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοῦ ἀρθροῦ 459 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐν Καλάμικ, τῆ 2 Ἀπριλίου 1907
Χ. Πετρεῆς
Δικηγόρος

**ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ
ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΣ**

Κατωτέρω ἀναγράφομεν ἐπεισόδιον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγνοίας τῶν νόμων ἐκ μέρους προϊσταμένων ἐξουσιῶν, οἵτινες κεκλήμενοι εἰς ἐφαρμογὴν τούτων, ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὀφείλουσι νὰ μελετῶσιν ἢ τοῦλάχιστον νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰ φῶτα εἰδημονεστέρων, πρὶν προβῖνωσιν εἰς ἐνεργείας δυναμένας νὰ προκαλέσωσιν ἀτοπκα καὶ συρράξεις ἐξουσιῶν.

Ὁ ἀνακριτὴς τῶν ἐν Λαμία Πλημμελειοδικῶν ἠτήσατο παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν δι' ἀναφορᾶς του ἐν ἀντίγραφον ἐγγράφου τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργοῦ, χρήσιμον εἰς ἀνάκρισιν τινα ἐκκερμητῆ παρ' αὐτῶ. Μετὰ ματαίαν προσδοκίαν, ἀπαυδήσας ἀναμένων ἐπὶ μακρὸν, δι' ἐτέρως ἀναφορᾶς του ὑπέμνησε τὴν πρῶτην, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἤξισεν ἀπαντήσεως τὸν ὑπάλληλον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Ὁ ἀνακριτὴς τότε ὑπέβαλε καὶ τρίτην ἀναφορὰν, ἐν ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐγραψεν, ὅτι ἀπέναντι τῆς σιγῆς ταύτης τοῦ ὑπουργοῦ τῶ ἐπεβάλλετο νὰ προβῆ εἰς κτατάσχισιν τοῦ ἀναγκαιοῦντος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἐγγράφου.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἔσπευσε τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ διαβιβάσῃ τὸ ἐγγράφον τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἐξαιτούμενον τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀσεβοῦς δικαστοῦ. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης διεβίβασε τὰ ἐγγράφα ταῦτα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεῆ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν,

ἐντελλόμενον νὰ κληθῆ τάχιστα εἰς ἀπολογίαν ὁ πτωχὸς δικαστὴς διὰ τὴν ἀσυγχώρητον ἔτωσ αὐτοῦ ἀπλοϊκότητα νὰ νομίσῃ, ὅτι αἰ ἀνοήσι τοῦ Συντάγματος περὶ διαρκίσεως τῶν ἐξουσιῶν καὶ τὰ δικαιοῦματα, δι' ὃν περιβάλλεται ὁ ἀνακριτὴς ὑπὸ τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἦσαν ἱκανὰ νὰ τὸν προστατεύσωσιν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν καθηκόντων του.

Δὲν γνωρίζομεν τὰς ἐνεργείας τοῦ κ. Εἰσαγγελεῶς τῶν Ἐφετῶν. Ἐλπίζομεν ὅμως, ὅτι θὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας νὰ δώσῃ στοιχειώδη μαθήματα Ποιν. Δικονομίας εἰς τοὺς δύο, νομικοὺς ἀτυχῶς, ὑπουργοὺς καὶ θὰ προστατεύσῃ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν ἀπέναντι τῆς ἀσεβοῦς προαγνώρισεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν κ. κ. ὑπουργῶν. Ἀρκεῖ ἡ διὰ τῶν παρασκηνίων ἐπέμβασις, ἣτις ἀτυχῶς παρέλυσεν πᾶσαν ἀνεξαρτησίαν τῆς δικαστικῆς συνειδήσεως, ἵνα τηρηθῶσι τοῦλάχιστον τὰ προσήματα καὶ σὺν αὐτοῖς, ὅτι ὑπελείφθη εἰσέτι ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, μετ' ἣς δέον νὰ ἀποβλέπῃ ὁ λαὸς πρὸς τὴν δικαιοσύνην.

Βεβίως ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐρ' ὅσον τὸ ζητούμενον ἐγγράφον ἀπεώρα εἰς μουσικὰ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐδικαιοῦτο καὶ ὤφειλε ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀποστολὴν τούτου, δεδομένης αὐτῶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 115 Ποιν. Δικ. τῆς δικαιοκριτικῆς ἐξουσίας νὰ σταθμίσῃ, ἂν συνέτρεχε περίπτωσις ἀπορρήτου τηρητέου πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον.

Ἄλλ' ἐν ταῦτῳ ὤφειλε νὰ διαβεβίωσῃ ἐπισήμως τὸν αἰτούμενον τὸ ἐγγράφον ἀνακριτὴν περὶ τοῦ ἀσυμφόρου τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, διότι ἡ μυστικότης τοῦ ἐγγράφου δὲν τεκμαίρεται, τὸνκντίον τίθεται ὡς ἐξαιρέσις ὑπὸ πλείστος περιορισμοῦ τοῦ κτανόμου, καθ' ὃν τῇ ἀνακρίσει δέδοται ἡ διαπίστωσις ὅλων τῶν γεγονότων καὶ ἡ συλλογὴ πκντὸς ἐγγράφου, ὅσα ἤθελον θεωρηθῆ οὐσιωδῶς ἢ ἐπουσιωδῶς χρήσιμα εἰς τὸ ἔργον τῆς, ἐπιτροπεμένης αὐτῆ καὶ τῆς ἐνασκίσεως τῶν γνωστῶν ἀναγκαστικῶν μέσων.

Ἡ τοιαύτη ἐπίσημος διαβεβίωσις τοῦ ὑπουργοῦ εἰς τοιαύτας περιστάσεις θέλει χρησιμεύσει καὶ ὡς νόμιμος δικαιολογία τῶ ἀνακριτῆ τῆς ἐλλείψεως ἐκ τῆς δικιογραφίης τῶ σχετικῶ ἐγγράφου, ττρουμένης ἀκεραίας τῆς κοινοβουλευτικῆς εὐθύνης διὰ τὸν ἀρνηθέντα τὴν παράδοσιν τοῦ ἐγγράφου ὑπουργόν. Ἡ εὐθύνη αὐτῆ παρῆχει ἀκοῦσαν ἐγγύησιν κατ' ἀθαίρετον καὶ ἀδικαιολογήτου ἀρνήσεως, οἷα ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ἐζήτητο π.χ. τὸ μισθωτήριον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἢ ἡ ἐγκρισις τῆς ἐταιρείας τῶν αὐτοκινήτων κ.λ.π.

Ἴσως καὶ ὁ κ. ἀνακριτὴς ὑπέπεσεν εἰς ὑπερβάσιν τινα ἀπέναντι τῆς εὐλαβείας, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει νὰ τηρῆ πάντως πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς, ἀπειλήσας τὴν κτατάσχισιν τοῦ ἐγγράφου. Ἡ κτατάσχισις καθ' ἐκὺτην ἐπετρέπετο καὶ εἰς τὰ γκαφεῖα τοῦ ὑπουργοῦ, μέχρις οὗ οὗτος δὲν διεβεβίωτο ὑπευθύνως τὸ ἀπόρρητον τοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ τῆς κτασχέσεως ἠδύνατο, αὐστηρῶς κρινόμενη, νὰ θεωρηθῆ ἀθέτησις σεβασμοῦ πρὸς τὸν προϊστάμενον καθ' ὑπαλληλικὴν ἱεραρχίαν ὑπουργόν.

Ἐνοεῖται ὅτι θὰ ἦτο μία ἀσυνείδητος ἀναστροφή εὐθυνῶν, ἂν ἀπέναντι τῆς περιφρονητικωτάτης διὰ τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν καὶ τὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐκπροσωποῦντα αὐτὴν ἀνακριτὴν σιγῆς τοῦ ὑπουργοῦ εἰς ἐπανειλημμένους αἰτήσεις τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, ἂν ἤθελε κληθῆ εἰς ἀπολογίαν ὁ ἀνακριτὴς, ὅστις ἴσως ἐν τῷ μέτρῳ τῆς ἰδίας ἐκτιμήσεως πιθάνων δὲ ἐθεώρησεν, ὅτι ἡ κτατάσχισις τοῦ ἐγγράφου ἠδύνατο, καὶ ἐν δικαιοῦματι ἀκόμη ἐνασκουμένη, νὰ ἐθέσῃ κακίως τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ προέκρινεν ὡς ἠπιώτερον μέτρον νὰ προαγγεῖλῃ ταύτην.

Τὸ βεβίον εἶνε ὅτι ἐνὸς ἀτόπου δολέντος μυρία ἐπονται καὶ τὸ βεβίωτερον ἀκόμη, ὅτι οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ πρέπει νὰ διαβάξουν ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐρωτοῦν.

Αἰ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης»
εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμούντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομήν τοῦ δικαιοῦ.

Ἡ περίπτωσις τῆς ἐν τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι νομιμοποιήσεως νόθου τέκνου ἐπὶ τῇ βάσει νομοθετικῶν διατάξεων αἰτινες εἶδον τὸ φῶς τίς οἶδε κταναχρονισμοί. τὰ ποῖον μετὰ

Χριστὸν ἢ καὶ πρὸ ἀκόμῃ αἰῶνα, ἢ ἀποσπολήσασα τὴν Βουλὴν εἰς δύο διαφόρους συνεδριάσεις, δὲν θὰ πείσῃ ἐπὶ τέλους οὐδὲ ἓνα ἐκ τῶν δυναμένων, ὅτι κράτος διεπόμενον ὑπὸ Ἀστυκοῦ δικαιοῦ, μεταβεβλημένου ἀπὸ αἰῶνων ἤδη εἰς ἀνάμνησιν, ὅτι Κράτος τοιοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐνομηῇ; Ἐπαίσθημεν ὅλοι ἐκ τῆς πείρας ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Ἀστυκὸς κώδηξ δὲν εἶνε ζήτημα οὔτε τοῦ παρόντος, οὔτε τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος, ἀλλ' οὔτε καὶ τοῦ ἀπωτέρου, ἀφοῦ μετὰ συζητήσεως δεκαετηρίδων καὶ μετὰ ἐπιτροπᾶς κατὰ δωδεκάδας διαδεχομένης ἀλλήλας, τὸ ζήτημα οὔτε κατὰ βᾶσιν ἀκόμῃ ἔχει ὀριστικῶς λυθῆ. Εἴμεθα ὑπόχρεοι ἄρα νὰ ὑφιστάμεθα τοὺς ἀναχρονισμοὺς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαιοῦ ἐν ἀπάσαις, ἄνευ καὶ τῆς τελευταίας ἐξαιρέσεως, ταῖς λεπτομερείαις καὶ νὰ ἀναζητῶμεν, σήμερον μὲν τὴν νομιμοποίησιν τέκνων ἐπὶ τῇ βᾶσει Νεαρῶν καὶ τὴν ἐπομένην τὴν λύσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ βᾶσει ἄλλων διατάξεων ἐποχῶν καθ' ἃς ὁ μίμος καὶ ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχε τὸ δικαιοῦμα νὰ ὀνομάζῃται σύζυγος; Αὐτοῦ τοῦλάχιστον τοῦ ποιοῦ αἰ ἀπρηχαιωμένα νομοθετικὰ διατάξεις εἶνε τόσον δυσχερὲς νὰ καταργηθῶσιν ἢ ἀντικατασταθῶσιν; Ὁ νομοθετικὸς τῆς Ἑλλάδος Θεὸς τόσον κατέστη ἀπηγῆς, ὥστε οὔτε ἓνα δὲν εὐδοκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ, οὔτε εἰς ἓνα δὲν στέργει νὰ μεταδώσῃ τὸν κοινότατον ἀκόμῃ νοῦν καὶ τὴν θέλησιν, ὅπως ἀπαλλαγῶμεν ἀπαξ διὰ παντὸς τοιαύτης εἰδωλοατρίας, οἷαν ἀποτελεῖ ἢ κατ' ἀνάγκην ἐφαρμογὴ νόμων, οἵτινες ἐν τῇ ἐποχῇ ἐν ἣ ζῶμεν οὔτε σκιαὶ νόμων εἶνε;

Συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐν ἐτέρῳ στήλῃ δημοσιουμένης ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Καλάμικ δικηγόρου κ. Χ. Πετρεῆ. Τύποι καὶ προδωπικὴ Ἐγνωρίζομεν, εἰλευθερία ὅτι τὸ νόημα τοῦ πτοκριναισμοῦ ἔχει καταλάβει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐφαρμοζόντων τοὺς νόμους δικαστῶν μας, οὐδέποτε ὅμως εἴχομεν φαντασθῆ ὅτι ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον ὀξύθυτος, ὥστε οἱ κταεγόμενοι ὑπὸ τούτου νὰ γνωμαντεύον δι' ἀποφάσεως, ὅτι εἰς ἄνθρωπος, ἐγκεκλεισμένος εἰς τὰς φυλακὰς, δὲν εἶνε οὔτε κταδίκος, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπόδικος! Πῶς τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐρμηνευτικῆς τῶν νόμων ἐπιτελεῖται, ἀναλαμβάνει ὁ κ. Χ. Πετρεῆς νὰ ἀποδείξῃ ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιστολῇ του διὰ γεγονότων καὶ δι' ἀριθμῶν, καὶ δι' ἀποφάσεως ἀνωτέρου δικαστηρίου, οἷον τὸ Ἐφετεῖον Νεαυπλίου, καθ' ἣν, τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς κταδικαστικῆς ἀποφάσεως ποινικοῦ τινὸς δικαστηρίου μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ἀπορριπτούσης τὴν αἰτήσιν ἀνιρέσεως, δὲν θεωρεῖται οὔτε ὡς χρόνος ἐκτίσεως τῆς ποινῆς οὔτε ὡς χρόνος ὑποδικίας! Ἄλλὰ τότε τί εἶνε; Θεωρεῖται μήπως ὁ ἐγκεκλεισμένος ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς φυλακαῖς ὡς παραθερίζων ἐν αὐταῖς; Εἰς μίαν τῶν ὡραίων του σελίδων ὁ

μέγας εξερευνητής Σπάνλις ἐνθυμούμεθα...

Υπέστη ἐπὶ τέλους καὶ τὸ ζήτημα τῆς τελευταίας στάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις...

Ἐν μόνον δὲν εἶχον ὅψιν ἐκεῖνοι...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΔΑΜΩΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὡς μὴ ὦρελαν, ἐδημιουργήθη ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Δικαιοσύνης» μέγα ζήτημα...

Καὶ ὅμως φιλοσοφοῦσι καὶ συνάγουσι γενικώτατα συμπεράσματα ἐκ γεγονότος...

κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως. Δὲν δικαιολογεῖται, ἰσχυρίζομενος, ὅτι δὲν τῷ ἐμπνέει...

Μὴ πράξας ταῦτα ὁ δημοσιογράφος ἐκείνος...

Διότι πράγματα ζήτημα μέγα καὶ σπουδαίον ἐπιφέρει ὅτι...

Ἀλλὰ κατέστημεν ἀτυχῶς ὑπόχρεοι νὰ συζητήσωμεν καὶ πέραν τούτων...

Μέχρι τοῦδε ἐνομιζόμεν ὅτι ὁ ἐπαναστάτης εἶπε πρὸ παντός ἀνὴρ, γενναῖος ἀνὴρ...

Τοιοῦτον ἠδικοῦμεν ὑπὸ τῆς φύσεως ἀνθρώπου, εἶνε ἀπίστευτον, ὅτι ὁ κ. Π. Ἀραβαντινὸς...

τικὴ ἀντίστασις» καὶ «ἀπρακτῶν μαχητῆς», θεωροῦμεν δὲ αὐτοὺς ἄλλοις ἐκτρωματικῶς...

Ἄλλὰ μετὰ ταῦτα καὶ πρὶν προχωρήσωμεν, ἔχομεν καθήκον, νὰ δηλώσωμεν...

Τὸ περίφημον πρόβλημα εἶνε τὸ ἐξῆς: Τί πρέπει νὰ πράξῃ ὁ ἀδικούμενος πολίτης...

Ἄλλ' ὁ κ. Ἀραβαντινὸς δὲν ἐρωτᾷ «τί πρέπει νὰ πράξῃ ὁ ἀδικούμενος πολίτης»...

Ἄλλ' ἡμεῖς προσθέτομεν καὶ τετάρτην περίπτωσιν τὸ ἄτομον θὰ αυτοκτονήσῃ, χωρὶς ν' ἀποβάλλῃ τὴν πίστιν ἐπὶ τὸ δίκαιον...

Καὶ πέμπτην θὰ παραφρονήσῃ τὸ ἄτομον. Καὶ ἕκτην τὸ ἄτομον θὰ πάθῃ ἐκ μαρμασμοῦ, χωρὶς ν' ἀποβάλλῃ τὴν πίστιν ἐπὶ τὸ δίκαιον...

Τὸ ζήτημα εἶνε τί πρέπει νὰ γείνη. «Ἀδικούμενοι οἱ ἄνθρωποι ὀργίζονται» λέγει ὁ Θουκυδίδης...

Θεὸς καὶ ἔθετε τὸν κανόνα τοῦ ἀπολύτως ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπραττεν ὡς ἄνθρωπος...

Ἄλλ' ὁ κ. Ἀραβαντινὸς ἐρωτᾷ, τί θὰ συμβῇ. Καὶ πιστεῖτε, ὅτι θὰ συμβῇ μία τῶν τριῶν περιπτώσεων...

Εὐστράτιος Κουλουμβάκης δικηγόρος

ΤΟΙΣ ΜΗ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ

Υπὸ ἀντίθετον τῷ ἀνωτέρω τίτλῳ ἐν ἄρθρον τοῦ «ἀργοσκόλου» ἐν τῇ «Δικαιοσύνη»...

Ἡ δὲ «Δικαιοσύνη» καὶ εἰς μίμησιν ἀφ' ἐνός τοῦ φιλοσοφικῶς ἐνδιατρίψαντος εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἄνω ζητήματος...

Καὶ οὕτω ἐφάνη ἱκανοποιηθεῖσα ἡ κοινὴ συνείδησις ἐπὶ ταύτῃ, μάλιστα δ' ἐθεωρήθησαν καὶ ὡς ἱκανὰ τὰ γραφέντα...

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ τέλος ἔδει νὰ ἔχωσι τὰ ἐν τῇ «Δικαιοσύνη» γραφέντα;

Τότε εἶχε δίκαιον ὁ σιωπήσας «ἐρασιτέχνης πολίτης» καὶ δείκνυται καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων προνοητικώτερος καὶ δὴ τῶν σοφώτερος τῶν ἐπικριτῶν αὐτοῦ...

Καὶ μεθερμηνεύονται τὰ γραφέντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου νεολογικῶς εἰς τὸ ὅτι ἦσαν ἀπλάι ἐπικρίσεις τοῦ σιωπήσαντος καὶ συμβουλαὶ πρὸς αὐτόν...

Ὅταν ὑπῆρξε δικαιολογία, δὲν ὑπῆρξε σιωπὴ ἐντεῦθεν ἐστέρειτο βάσεις ἢ ἀρθρογραφία κατὰ ταύτης...

Τότε, τοῦλάχιστον, ἤθελον θεωρηθῆναι

οι πρώτοι τούτων ως μη ερασιτέχνη πολιται, ενθ, το μέγιστον, — και ίκανως νομίζω δεδικοιολογημένον επί του προκειμένου — ήθελεν είσθαι και ή παρὰ τούτων έρευνα των ενόχων προς εφαρμογήν επ' αυτών του νόμου του Αύτης.

Άλλως, αν το ζήτημα αφεώρα εις μόνον τον παθόντα, ήτο όλως περιττή ή αναγραφή και εξέτασις αυτού. Και ως ειρωνικωτέρα των παρηγοριών δια τους λοιπούς όσον και οδυνηροτέρα των δικαιολογιών της αδρανείας αυτών — ήτοι πάντων ήμῶν — απομένει «ή κούφη όλως έλπις όπως αναμένωμεν να παραχθή πλειοψηφία μέλλουσα και ίκανή να επιβληθῆ θετικώς επί της παθούσης νάρκην κοινωνίας ή πολιτείας!»

Ηνθ το θετικόν ήδη εινε ότι εντός του ευρύτερου κύκλου της δικηγορίας και επί πάσης τάξεως της καινωνίας ύσταται αιωρούμενον υπέρ την κεφαλήν παντός ερασιτέχνη και μη πολίτου το έφοδόν του πρώτου τυχόντος γαλατά, και όστις δέν τό βλέπει... εινε ερασιτέχνης πολίτης.

Η εκ μόνης της ανακινήσεως τοιούτων θεμάτων, — έφ' όσον τά πράγματα παρορῶνται και δη έφ' όσον εισίν αντίθετα ταύτα προς τ' ανεμώλια έστω και γραπτά έπη, ούτε την κοινήν συνειδησιν επαναπαύει, ούτε εις τό συναίσθημα της καινης προσβολής ανταποκρίνεται ούτε και προάγει αυτό.

Τό γενόμενον εινε άπλουδν δείγμα νοσηράς καταστάσεως, ή εξυγιανσις της όποιας δέεται της συνδρομής πάντων και συστηματικωτέρας ενεργείας προς άμυναν διητηνή κατά των ποικίλων υπονομευτών πάσης Αρχής, παντός κλάδου δικαιοσεως, παντός νόμου, πάσης τάξεως ήθικης, πάσης δικαιοσύνης, εύκοσμίας και ευνομίας, όστινες σιωπηρώς υπερπληθύνθησαν, οι δ' έχοντες τοιούτους όπαδούς υπερμεγαλύνθησαν.

Όργανον τοιαύτης άμύνης, τό γε νυν, εύχομαι ν' αποκαταστή ή «Δικαιοσύνη».

Μιχ. Ε. Κανακίης
Δικηγόρος εν Αθήναις

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΚΕΝΑ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Όταν δε τά μέρη διορίσωσι τους πραγματογνώμονας των, ο μὲν υπόχρεως εις αποζημίωσιν ονομάζει συγγενή του ή φίλον, όστις προσδιορίζει την αξίαν εις ελάχιστον ποσόν, ο δε του αποζημιωθησομένου εις πολυ μεγαλύτερον και τότε γίνεται προσφυγή εις το δικαστήριον προς προσδιορισμόν της αξίας και εκαστος έννοει ποίας λαβδς δίδει ή ήμετέρα πολιτική δικονομία προς διακρίνωσιν της διαδικασίας και μέχρις ού φθάση ένώπιον του Αρείου Πάγου όστις να ειπή την τελευταίαν λέξιν, παρέρχεται ολόκληρος πενταετία και ο άτυχής ιδιοκτήτης στερείται ού μόνον της ιδιοκτησίας του αλλά και της αποζημιώσεως και έως ού αποζημιωθῆ δια καταναγκαστικῆς εισπράξεως, ο κατά την εποχήν της ανοίξεως της όδοϋ υπόχρεως, εκποιεί τό προσκυρωθέν γήπεδον μετά της λοιπῆς περιουσίας του και δέν απομένει εις αυτόν μηδέν και ούτως ο στερηθείς ιδιοκτήτης του γηπέδου του, μη εύρίσκων περιουσίαν τινά του όφειλέτου του, εκέρδησε νίκην Καδμίαν μείνας με τίτλους αποζημιώσεως μηδέποτε έλπίζων να λάβη τι· συνεπώς τούτου ένεκα εινε επάναγκας ή άντικατάστασις των περι τούτου διατάξεων δια των εξῆς άρθρων.

1) Το άρθρ. 23 δέν να τροποποιηθῆ ως εξῆς.

23) Η αποζημίωσις όλων εκείνων, όστινες δια της ανοίξεως ή πλατύσεως άγυιάς ή του σχηματισμού πλατείας έχουν ολόκληρον τό ιδιοκτήτην γήπεδόν των ή μέρος αυτού, θέλει γίνεσθαι παρὰ των μενόντων ιδιοκτητῶν, (αυτη θέλει άνκλογεΐσθαι κατά τό μήκος του προσώπου) των μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, τά όποια αυτοδικαιώς θέλουσι εΐσθαι ένυπόθηκα προς ασφάλειαν του άπωλέσαντος τό οικόπεδόν του μέχρι της ποσότητος της πληρωτέας αποζημιώσεως και των νομίμων τόκων από της ήμέρας καθ' ήν κατέστη όριστική ή πράξις του μηχανικού, να επιτραπῆ

δε ή έγγραφή της υποθέσεως δι' αυτής και μόνης της πράξεως.

25) Ό δικαιούμενος εις αποζημίωσιν ιδιοκτήτης δικαιούται άμα καταστή όριστική ή πράξις του μηχανικού της πόλεως, να εγείρη άμέσως άγωγήν ένώπιον του άρμοδίου Δικαστηρίου κατά του υποχρέου προς αποζημίωσιν γείτονας, τό δε Δικαστήριον θέλει έχει την εξουσίαν να διατάξῃ απόδειξιν δι' όλων των νομίμων μέσων περι του άν' ένάγων εινε ο αληθής κύριος του άφαρθεέντος οικόπεδου, ως επίσης και άν ο έναγόμενος ειναί υπόχρεος εις αποζημίωσιν, συνάμα δε διορίση δύο πραγματογνώμονας προς εξεύρεσιν της αξίας, ήν ειχε τό άφαρθεέν οικόπεδον κατά τον χρόνον της όριστικότητος της περι ρυμοταμίας πράξεως του μηχανικού. Έν περιπτώσει διαφωνίας των πραγματογνώμωνών τό Δικαστήριον θέλει προσδιορίσει την πληρωτέαν αξίαν κατά την κρίσιν του, λαμβάνον υπ' όψιν σχετικῆς πωλήσεις πλησιεστερων οικόπεδων συγχρόνους ή και προητερινάς.

25) Είς όλας τάς πλατείας παλαιάς και νέας πόλεως προσδιορίζεται ή αποζημιώσις 10 βασιλικῶν πήχεων πλάτους επί εκαστον πλάγιον, τό δε μέσον θέλει αποζημιούσθαι υπό του Δήμου, ούτινος ή πλατεία θέλει θεωρεΐσθαι ιδιοκτησία, ως και των μενόντων ιδιοκτητῶν δια τά πλάγια της πλατείας.

Τά άρθρα 25 και 26 καταργούνται ολότελως ως άντικατασταθέντα δια του άρθρ. 23.

25) Ό παρών νόμος έχει άνδρομικήν δύναμιν έφ' όλων των υποθέσεων αΐτινες εύρίσκονται εις τό στάδιον του διορισμού πραγματογνώμωνών και προσδιορισμόν της αξίας των άφαρθεέντων οικόπεδων.

26) Αί διατάξεις αυτι θέλουσιν έχει εφαρμογήν και εις τάς λοιπὰς του Βασιλείου πόλεις, κόμας και χωρία.

Ταύτα υποβάλλω εις την κρίσιν της Νομοθετικῆς εξουσίας όπως επιφέρη διορθώσιν των πανοραχίων και γενηρακιών διατάξεων του περι εκτελέσεως του σχεδίου της πόλεως Αθηνῶν νόμου του όποιου ή πείρα και ο χρόνος κατέδειξε τά σφαλερά αυτού μέρη και πέποιθα ότι θα εύρεθῆ νομομαθής βουλευτής ίνα ύψωση φωνῆν εν τῇ Βουλῇ και ζητήσῃ την θεραπειάν του κακοϋ. Εΐθε!

Κηρισία τῇ 1 96ρίου 1907
Δ. Χαριτάκης
Δικηγόρος εν Αθήναις

Άγωγή

Φ. Ε. Φωτιάδου, κατοίκου Αθηνῶν, κατά

1) Έμμ. Ίω. Λεβαντή, κατοίκου Αθηνῶν, ήδη δ' άγνωστου διαμονῆς, άτε άποδράσαντος εις τό εξωτερικόν, και 2) Κόνωνος Ίω. Λεβαντή, κατοίκου επίσης Αθηνῶν, άμροστερων οίνοπάλων.

Ένώπιον των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν Οι άντίδικοι, έμπορευόμενοι ένταυθα, έλαθον άνάγκην χάριν των έμπορικῶν επιτηρησέων των και εδανείσθησαν παρ' έμου την 20 Φεβρουαρίου ε. ε. Δραχ. 2,000, ών ύπεστέθησαν την άπόδοσιν μετά μήνας εξ, έφ' ο και υπέγραψαν την υπό την αυτήν χρονολογίαν συναλλαγματικήν, ληξάσης δε ταύτης την 20 Αυγούστου 1907 μοι εξήτησαν την άνανέωσιν, ο και εδέχθην' επί τούτω δε ο μὲν Έμμ. Ίω. Λεβαντής εξέδοτο εν Πειραιεί την από 20 Αυγούστου ε. ε. συναλλαγματικήν εκ Δρ. 2,000, πληρωτέαν ένταυθα εις τό κατάστημα της Έθν. Τραπέζης, μετά μήνας εξ από της εκδόσεως της, ο δε Κόνων Ίω. Λεβαντής απέδεγθη ταύτην ένταυθα μεθ' ο δια τακτικῆς όπισθογραφῆσεως μετεβιβάσθη αυτή υπό του εκδότη εις την ιδίαν μου διαταγήν. Ληξάσης δε της προς πληρωμήν αυτής προθεσμίας ούδετερος των εξ αυτής υποχρέων έπληρώσεν, έφ' ο συνετάχθη τό κατά νόμον επί μη πληρωμῇ διαμαρτυρικόν δια της υπ' αριθ. 12392 της 21 Νομβρίου ε. ε. πράξεως του ένταυθα Συμβολαιογράφου Α. Πέρδικα.

Έπειδή άμρότεροι οι άντίδικοι εισίν αλληλεγγῶς και δια προσωπικῆς των κρατήσεως υποχρέου προς πληρωμήν του ποσού αυτης έντέως.

Καλῶν αυτούς εμπροθέσμως προς συζήτησιν της παρούσης.

Έξαιτούμαι

Να υποχρεωθῶσιν ούτοι αλληλεγγῶς και δια προσωπικῆς των κρατήσεως να μου πληρώσωσι δια την εν τῷ ιστορικῷ αίτιαν Δραχ. δύο χιλιάδας (άρθρ. 2,000) έντέως προς 9 οιο έτησίως από του διαμαρτυρικῆς άχρις εξοφλήσεως και

Άρμόδιος δικαστικός κλητήρ επιδότω νομίμως εν μὲν αντίγραφον της τε παρούσης και του διαμαρτυρικῆς εις τον κ. Εισαγγελέα των ένταυθα Πρωτοδικῶν δια τον άγνωστου διαμονῆς εκδότην Έμμ. Ί. Λεβαντήν, δημοσιευτήτων δέ και δια της ένταυθα εκδομένης έφημερίδος «Δικαιοσύνη», έτερον δ' αντίγραφον της παρούσης εις τον άποδεκτην Κόνωνα Ίω. Λεβαντήν.

Έν Αθήναις 30 Νομβρίου 1907.

Ό πληρεξούσιος δικηγόρος
Στέφ. Έλευθερίου

Άριθ. 12.392.

Διαμαρτυρικόν

Έν Αθήναις σήμεραν την 21 Νομβρίου του 1907 έτους ήμεραν Τετάρτην ένώπιον έμου του εν Αθήναις έδρεύοντος Συμβολαιογράφου και κατοίκου Αθηνῶν Λεωνίδα Π. Πέρδικα και εν τῷ επί της όδοϋ Σοφοκλεους κειμένω γραφεΐω μου, εμφανισθείς ο γνωστός μοι και μη εξαιρετός Φ. Ε. Φωτιάδης, δικηγόρος, κάτοικος Αθηνῶν, μοι ενεχείρισε την κατωτέρω αντίγραφομένην συναλλαγματικήν ζητήσας την επί μη πληρωμῇ διαμαρτυρησίν της. «Έν Πειραιεί τῇ 20 Αυγούστου 1907 Συναλλαγματική δια δραχ. 2,000. Μετά μήνας τρεις από σήμεραν πληρώσατε εις την ιδίαν μου διαταγήν και εις τό εν Αθήναις κατάστημα της Έθνικῆς Τραπέζης της Ελλάδος τάς άνω δραχμάς δύο χιλιάδας δι' άλλας τόσας άς παρ' έμου έλάβατε τοίς μετρητοίς προς έμπορικῆς σας χρήσιν. Έμμ. Ίω. Λεβαντής. Προς τον κ. Κόνωνα Λεβαντήν' εις Αθήνας' Κόνων Λεβαντής. Αντ' έμου πληρώσατε τῇ διαταγῇ του Φωκ. Έμμ. Φωτιάδου, παρ' ού έλαβον τό αντίτιμον εις μετρητά. Έν Πειραιεί τῇ 21 Αυγούστου 1907.» Τήν συναλλαγματικήν ταύτην λαβών και συμπαραλαβών ως μάρτυρας τον Νικ. Κουτσούβελον δικαστικόν κλητήρα και Ίάκωβον Κωστόπουλον, κτηματίαν κατοίκους Αθηνῶν, πολίτας Έλληνας γνωστούς μοι και μη εξαιρετούς, μετέβην μετ' αυτών εις τό ένταυθα και επί της όδοϋ Αϊόλου κείμενον κατάστημα της Έθνικῆς Τραπέζης της Ελλάδος, τόπον προσδιορισμένον προς πληρωμήν της ειρημένης συναλλαγματικῆς, άλλ' εύρομεν αυτό εκκελιωμένον. Όθεν προς επιφύλαξιν των δικαιωμάτων του κομιστοϋ της ειρημένης συναλλαγματικῆς κατά των υπογραψάντων αυτήν, επανεβλῶν εις τό ρηθέν γραφεΐω μου συνέταξα τό παρόν επί μη πληρωμῇ διαμαρτυρικόν, όπερ άναγνωσθέν εις επήκουσιν των μαρτύρων υπέγραψα παρὰ τούτων μόνον και έμου, του εμφανισθέντος μη παραμειναντος μέχρι τέλους ίνα συνυπογράψῃ μεθ' ήμῶν εν τῷ παρόντι.

Οι μάρτυρες

Ν. Κουτσούβελος
Ί. Κωστόπουλος

Ό Συμβολαιογράφος
(Τ. Σ.) Α. Πέρδικας

Δια την αντίγραφην
Αθήναις 22 Νομβρίου 1907.

Ό Συμβολαιογράφος
(Τ. Σ.) Α. Πέρδικας

Περίληψις

Τό Δικαστήριον των εν Αθήναις Πρωτοδικῶν δια της υπ' αριθ. 6533 (1907) αποφάσεως του, δεχθέν την από 3 Νομβρίου 1907 αίτησιν του Δημητρίου Δ. Αρβανιτάτη κατοίκου Αθηνῶν κατά της συζύγου του Σταματίας Δ. Αρβανιτάκη τό γένος Έλ. Μαροπούλου, κατοίκου επίσης, διέταξε την δημοσίευσιν και τοιχοκόλλησιν αυτής κατά τά άρθρα 677 και 683 Πολ. Δικ. επί τῷ τέλει της εγείσεως της περι διαζύγιον άγωγῆς αυτου.

Έν Αθήναις τῇ 30 Νομβρίου 1907.

Ό του αίτούντος πληρεξ. Δικηγόρος
Θεοδ. Μ. Γουδός

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΔΙΚΗΤΟΡΟΥΣ

Η «Δικαιοσύνη» ήτις ως κύκλον αναγνωστών έχει πάντας τους δικηγόρους και τους μετά των δικαστηρίων επαγγελματικῶς ή άλλως συνδεομένους, εινε προφανῶς τό μοναδικόν όργανον δια του όποιου, συμφώνως προς τό πνεϋμα του νόμου, επιβάλλεται να γίνωνται αι επί δικαζυγίων, αίτήσεων περι χωρισμοϋ κτημάτων κλπ. όριζόμενα υπό του νόμου δημοσιεύσει. Περιττόν επίσης να υπομνήσωμεν ότι τό όργανον τούτο των δικηγόρων κυρίως, πᾶν άλλο ή κερδοσκοπικόν σκοπόν επιδιώκει, τούτου δ' ένεκα αναλαμβάνει πᾶσαν εν γένει τοιαύτης φύσεως δημοσίευσιν εις τό ήμισυ της συνήθους τιμῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
Δικηγόρου εν Αθήναις

ΠΕΡΙ ΤΗΣ CONDICTIO INCERTI

Τόμοι εκ σελ. 168 Δρα. 3

ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
Ειρηνοδίκου εν Πάτραις

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Κατά τό Ρωμαϊκόν Δίκαιον και την εν Ελλάδι εφαρμογήν του.

Τόμοι εκ Σελ. 128 Δραχ. 3

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΥΠΟ
ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Έξεδότη τό πρώτον τεϋχος του δευτέρου τόμου.

ΔΗΜ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ
Δικηγόρου εν Αθήναις

ΟΙ ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Έν τῇ Ορθοδόξω Ανατολικῇ
Εκκλησίᾳ

Τόμος πρώτος. Η πρώτη όργάνωσις. Οι κανόνες του Μ. Αντωνίου, του Μ. Παχωμίου και του Μ. Βασιλείου. Αί εκκλησιαστικῆς και πολιτικῆς διατάξεις κατά τον τέταρτον αΐωνα. Η νομική θέσις των τε μονῶν και μοναχῶν.

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Έκδοσις έκτη υπό Μιχ. Γ. Λιθαδά. Συνεπληρώθη τό όλον έργον έκ τριών τόμων.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΑΠΑΠΑΝΟΥ
Διδάκτορος του Δικαίου

ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Τεϋχος εκ Σελίδων 27

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Δικηγόρου εν Αθήναις

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΕΧΥΡΟΓΡΑΦΩΝ

ήτοι έρμηνεία του νόμου περι Γενικῶν Αποθηκῶν
Τιμᾶται δραχ. 7

Πωλοῦνται έφ' συνόλω ή χωριστά τά τά εξῆς νομικά βιβλία και αντί των σημειωμένων τιμῶν, αΐτινες άλλαι μὲν εισίν ήλατωμένα κατά τό 1)2 από της πραγματικῆς, άλλαι δε κατά 30 0]0 ήλαττον των εν τοίς καταλόγοις σημειωμένων. Απαντα τά βιβλία εισίν καλῶς διατετηρημένα και ήγγυημένης (υπό έποψιν διειρηνῆν) προελεύσεως.

- Σ. Μπαλάνου Έφημερίς της Έλληνικῆς και Γαλλικῆς Νομολογίας, τόμ. 13, δεδεμ. δραχ. 90.—
- Ίωαννίδου, Πείρα, ολόκληρος μετά των παραρτημάτων, δεδεμ. δραχ. 40.—
- Κ. Πολυγένοϋς, (καθηγ. Πανεπιστ.) Μονογραφία περι προικός, 2 τόμ. έντελῶς άμεταγείριστοι δραχ. 10.—
- Κ. Δεμερτζῆ, (ύφηγ. Πανεπιστημ.) Περι της αναγκαστικῆς διαδογῆς παρὰ Ρωμαίοις. 2 τόμ. έντελῶς άμεταγ. δραχ. 6.—
- Corpus juris civilis, ή κλασική έκδοσις Kriegel, 3 τόμοι δεδεμένοι, αι Νεαράι εισίν μεταφρασμέναί άπέναντι και λατινιστί.
- Πανδέκται, του Ίουστινιανού, μετά της μεταφράσεως en regard γαλλιστί υπό Hulot, 7 τόμ. δεδεμένοι. δραχ. 40.—
- Επίσης πωλοῦνται και διάφορα άλλα Γερμανικά και Γαλλικά νομικά συγγράμματα των όποιων τον κατάλογον δημοσιεύομεν εις τό επόμενον φύλλον. Πληροφορία παρ' ήμῶν.

Τύποις Η. Α. Πετράκου.